

om, at man ude i den store, almindelige Befolkning endnu hylder det gamle Ord: „Øje for Øje, Tand for Tand“. Straffen er en Gængældelse, det kan man ikke se bort fra, heller ikke fra, at den tillige skal virke afskrækkende paa Forbryderne. Af Hensyn til Retsikkerheden bør man heller ikke afskaffe Dødsstraffen. Det ligger saa lige for: Den, der berøver et Menneske Livet med fuldt Forsæt, skal vide, at det kan koste ham selv Livet. Det er ingenlunde udelukket, at dens Anvendelse ogsaa i vort Land som andre Steder vil blive stærkt paa-krævet til fornødent Værn om Samfundet og Samfundets Sikkerhed og Ro. Jeg lagde Mærke til forleden Dag, at den højtærede Minister udtalte — jeg har ikke set det efter i „Rigsdagstidende“, men jeg sad og hørte paa det, og jeg tror ikke, jeg forstod ham fejl, naar jeg opfattede ham saaledes, at han sagde, at i de Lag, hvorfra Forbryderne i Almindelighed kommer, skelner man stærkt imellem, om Forbrydelsen er til Tugthus eller kun til Fængsel. Det tror jeg, Ministeren har Ret i. Jeg vil deraf drage den nærliggende Slutning, om Forbryderne saa ikke gennem deres Overvejelser vil skelne endnu stærkere imellem, om deres Handling er til Tugthus eller til Dødsstraf. Jeg tror, at man ved at bevare Dødsstraffen for visse Handlinger giver disse Handlinger en saa gruelig Karakter, netop fordi Straffen er af den Art, at Tanken om at begaa disse Forbrydelser ikke opstaar, eller, hvis Tanken opstaar hos et Individ, at han saa skubber den tilbage. Jeg er enig med den højtærede Minister i, at vi bør beholde Tugthusstraffen. Det er ikke ligegyldigt, hvad Straffen kaldes. Der er saa mange Grader i de Forbrydelser, der behandles, at der ogsaa bør være Grader i Benævnelsen af Straffene. Det har i den almindelige Bevidsthed slet ikke saa lidt at sige, og jeg tror, Ministeren har Ret i, at det ogsaa for det Individ, som er fristet til at begaa Forbrydelser, har noget at sige, om Gerningen er til Fængsel eller Tugthus, eventuelt Dødsstraf.

Som Bilag til det foreliggende Lovforslag er aftrykt en Adresse, der i 1921 er indgivet af „Dansk Kvindesamfund“, og i det første Punkt af denne Adresse findes et Krav om, at Samfundet sikres imod, at en Voldtægtsforbryder kan gentage sin Forbrydelse. Det finder jeg et saare rimeligt Krav, men jeg beklager meget, at det synes i de sidste Dage, som om „Dansk Kvindesamfund“s ledende Personligheder er ved at blive forskrækkede og bortforklarer det, de har sagt og ment, overfor et Angreb, jeg tror, det var fra

det æreede Medlem Hr. Sundbo. Det skulde de ikke gøre. Det tager sig ogsaa daarligt ud, naar de har indleveret en Adresse med en Masse Underskrifter, at de saa søger at gaa fra den. Det er et rimeligt Krav, de stiller dér. Ligesom Manddraberen skal kunne miste sit eget Liv, finder jeg det rimeligt, at Voldtægtsforbryderen straffes saaledes, at han ikke kan gentage Forbrydelsen. Det er i og for sig ganske naturligt, og det kan være en Tjeneste at gøre det vedkommende Individ. Jeg forstaar aldeles ikke, at der, naar en saadan Forbryder, som ikke kan beherske sine Drifter, beder om at faa en saadan Operation foretaget, kan være nogen som helst Tvivl om, at det bør ske, enten saa Operationen skal være af større eller mindre Omfang. Jeg nærer ingen Tvivl om, at en saadan Straf for Voldtægtsforbryderne vil virke langt bedre end en langvarig og kostbar Indespærring, Internering. Jeg er heller ikke i Tvivl om, at den Klasse Mennesker, hvorfra Voldtægtsforbryderne som oftest udgaar, ogsaa nok skulde vide at vurdere, hvad det betød. Der er neppe nogen Straf, der mere vil indskrænke Voldtægtsforbrydelserne end netop den. Jeg tror heller ikke, at Juristerne har Ret i, at det, hvis noget saadan skulde ske, vil virke forraaende. Befolkningens sunde Sans vil netop finde, at dette er den rette Straf, netop for denne Forbrydelse.

Saa vil jeg slutte mig til de Udtalelser, der er fremsat af det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen med flere, der kræver, at i den nye Straffelov skulde strengt Arbejde, Strafarbejde, eller hvad man vil kalde det, spille en mere fremtrædende Rolle end hidtil. Jeg mener, at Tvangsarbejde bør anvendes i vid Udstrækning, især til de professionelle Bøller, som man siger, der uden Anledning overfalder sagesløse Personer og slaar dem fordærvet. Jeg tror, at de skulde have virkelig strengt legemligt Arbejde. Jeg tror, at det næst efter Prygl er det, de har allerstørst Skræk og Respekt for; jeg tror, det er det allerbedste Opdragelsesmiddel til disse Personer. De bør arbejde saadan, at de tjener til Føden og Opholdet ved deres Arbejde, og det bør i alle Tilfælde ikke være saaledes, at den Tid, de tilbringer paa en saadan Arbejdsanstalt — man kalder det Arbejdshus, og det lyder naturligvis kønnere, men det maa dog vel være Meningen, at de skal arbejde i dette Arbejdshus —, maa kunne betragtes som en behagelig Rekreation i en sløj Periode. Ved Vintertid f. Eks., hvor de maaske gaar rundt og fryser og halvsulter,